ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ἰωάν. Θ΄ 1-38)
2 Ἰουνίου 2019

Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τὸ ὁποῖο ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα δημιουργεῖ μιὰ σημαντικὴ θεολογικὴ ἀπορία. Ποιὸς ἦταν πράγματι ὁ αἴτιος γιὰ τὴν τυφλότητα ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν οἱ μαθητὲς ρώτησαν τὸν Χριστὸ ἐὰν ἔφταιγε ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς ἢ οἱ γονεῖς του, ὥστε νὰ γεννηθεῖ μὲ τέτοια ἀναπηρία, τότε ὁ Κύριος διευκρίνισε ὅτι ἡ τύφλωση ὑφίσταται «ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ». Μὲ τὴν ἀπάντησή του ὁ Χριστὸς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς εὐθύνεται γιὰ τὴν τύφλωση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία τελικὰ θεραπεύει, διότι αὐτονόητα θὰ ἦταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ τυφλοῦ προέρχεται ἀπὸ λόγους φυσιολογίας καὶ ὁ Κύριος χρίοντας τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ μὲ λάσπη, ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι ὁ Ἴδιος ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ προκάλεσε τὴν ἀντίδραση τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι ὀργίζονται κατὰ τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀντίδρασή τους ἐστιάζεται ἐπιφανειακὰ στὴν παράβαση τῶν διατάξεων τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἴσχυαν γιὰ τὸ Σάββατο ἀπαγορεύσεις, μία ἐκ τῶν ὁποίων ὅριζε νὰ μὴν φτιάχνεται πηλὸς αὐτὴν τὴν ἡμέρα. Ὁ πηλὸς λοιπὸν ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Κύριος, πτύσας χαμαί, Τοῦ ἀποδόθηκε ὡς παράβαση τοῦ Νόμου.

Ἐπιπλέον ἡ ἐνέργεια αὐτή, δηλαδὴ ἡ ἀνάπλαση τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ ἀνθρώπου, ἦταν ἐνδεικτικὴ θεϊκῆς ἰδιότητας καὶ δυνάμεως καὶ οἱ Φαρισαῖοι θεωρώντας τὸν Χριστὸ ἕναν ἁπλὸ καὶ συνεπῶς ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει θαύματα, ἐξαγριώθηκαν. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἀναμενόμενο Μεσσία, γιαυτὸ καὶ ἐνεργοποιοῦσαν τὴν ἀπόφασή τους νὰ διώκουν ὅσους τὸ ἀποδέχονταν «ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται».

Τὸ θαῦμα ὅμως πέραν ὁποιασδήποτε ἀμφισβητήσεως ἀποκά-λυψε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἀποδείχθηκε οὐσιαστικὰ διπλή. Ὁ πρώην τυφλὸς ἄνθρωπος ὄχι μόνον ἀξιώθηκε νὰ δεῖ μὲ τοὺς σωματικούς του ὀφθαλμούς, ἀλλὰ παράλληλα νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του στὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, ὁμολογώντας καὶ κηρύσσοντας τὸν Ἰησοῦ, ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων,

ὡς ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μέχρι τότε τυφλὸς ἄρχισε νὰ βλέπει ὀρθὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται ἀλήθειες τῆς ζωῆς, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ κατ᾽ ἐξοχὴν τηρητὲς τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ οἱ Φαρισαῖοι, παρέμεναν πνευματικὰ τυφλοί, ἀρνούμενοι πεισματικὰ νὰ δοῦν πέραν τῶν φαινομένων.

Τὸ γεγονὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτισμοῦ ποὺ ἀποκαθιστᾶ τὴν πνευματικὴ τύφλωση ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς σήμερα τὸ σημαντικὸ μήνυμα. Κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατανοεῖ τὴν πνευματική του τυφλότητα καὶ προσέρχεται μὲ ἀληθινὴ πίστη στὸν Ζωοδότη Χριστό, ζεῖ τὸ θαῦμα στὴ ζωή του. Συνεπῶς, τὸ ἀξιοσημείωτο γεγονὸς στὴ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ εἶναι ἡ πίστη του στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ τὸν ὁδηγεῖ στὸ νὰ ἀποδεχθεῖ πρόθυμα, μακρυὰ ἀπὸ ἐγωισμοὺς, τὴν προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ, νὰ πορευτεῖ γιὰ νὰ ξεπλύνει τὸν πηλὸ ποὺ τοῦ ἔβαλε στὰ μάτια.

Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς ἀποκτᾶ τὸ φῶς του, ὁμολογεῖ τὸν εὐεργέτη του καὶ ἐδραιώνει τὴν πίστη του «ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν».

Αὐτὴ ἡ ὁμολογία τῆς θεότητας τοῦ Κυρίου γίνεται εὐλογημένη εὐκαιρία, ὥστε ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ προβληματιστοῦμε γιὰ τὴν πίστη μας καὶ νὰ ἀνανεώσουμε μὲ λόγια καὶ μὲ πράξεις τὸ βάπτισμά μας, προκειμένου ὑπερβαίνοντας τὰ ὅρια τοῦ ἑαυτοῦ μας νὰ ἀνοίξουν τὰ μὰτια τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ βλέπουμε ὡς ὁρατὰ τὰ ἀόρατα τοῦ ἐπίγειου βίου μας. Ἀμήν.